

Streda 30. týždňa

Lk 13,22-30

Ako sa ide do neba

Odovzdať svoj život so všetkým Kristovi a môcť tak vojsť tesnou bránou do Krista už tu na zemi

Túžba po nebi je v človeku veľmi silná. Túžba žiť raz spolu s Bohom vo večnej radosi a šťastí, ktoré nikdy nepominie. Aj my si často kladieme otázku, ako to s nami dopadne, keď opustíme tento svet? Čo bude potom?

Iste to trápilo aj ľudí za čias Ježiša. Nehovoriac, že ich to muselo rozrušiť o to viac, keď im o spáse hovoril sám Boh, Ježiš. Ten, ktorý bol najkompetentnejší o tom hovoriť, lebo dobre vedel, o čo tu ide. Že tu ide o život človeka. A z veľkej túžby poznať pravdu a možno aj zo zvedavosti sa ho ktosi spýtal: „**Pane, je málo tých, čo budú spasení**“ (Lk 13,23)? Opýtal sa tak zvláštne.

Je málo tých... Prečo sa opýtal negatívne, je ich málo a nie, je ich veľa? Povedal by som, že to trochu prezrádza predstavu toho človeka, ako ťažko je vojsť do Božieho kráľovstva, a preto sa mu zdá, že tam asi nebudú mnohí. A možno sa mu zdalo, že to všetko, čo hovoril Ježiš o spáse, bolo dosť tvrdé. Zdá sa mi, ako keby v sebe niesol obavu podobne ako tí, ktorí sa Ježiša tiež opýtali: „**Kto potom môže byť spasený**“ (Lk 18,26), keď je také ťažké zachovať tvoje slovo a príkazy, ktoré nám tu hovoríš.

Ježiš človeku, ktorý sa pýtal, neodpovedal spôsobom, ktorý isto čakal. Nepovedal koľko bude spasených. Akoby chcel povedať, že to nie je dôležité, o to sa nestarajte. Ale začal rozprávať o tom, ako sa ide do neba. Povedal: „**Usilujte sa vojsť tesnou bránou**“ (Lk 13,24a). Použil obraz brány, ktorý na inom mieste vysvetlil, lebo sám sa vložil do obrazu brány. Tou bránou aj skutočne sám je. Hovorí: „Ja som brána“ ().

Ako sa ide do neba? Cez bránu, ktorou je Kristus. A on je tesnou bránou. Prečo tesnou? Lebo tou bránou je iba on sám, nikto ho nemôže nahradiť. Nikto nedokáže napodobniť siluety jeho tváre, jeho osoby. Či si štíhly, alebo tučný, či vysoký, alebo malý, to nevadí. Ježišom ako bránou dokáže prejsť každý, kto sa rozhodne dať mu svoj život. On prijíma každého. Pre neho nie je problém, kto ako vyzerá alebo akú má postavu. Lebo svetlo, ktoré prúdi z Ježišovej siluety Ducha, objíma celého človeka. Preniká mu až do špiku kosti. Vzápätí však Ježiš povedal to, čo v nás vyvolá smútok: „**Mnohí sa budú pokúšať vojsť, a nebudú môcť**“ (Lk 13,24b). Pýtame sa prečo? Čo netrafili do brány? Alebo sa vydali nesprávnou cestou?

Áno, ku každej bráne vedie cesta. A cesta vedie i k Bohu do Božieho kráľovstva. Nemožno tam dôjsť a neísť po nejakej ceste. Dnes sa nám predkladajú mnohé cesty ako prísť do blaženosti. Sú to cesty, na ktorých človek

môže zažiť kopec zážitkov a zábavy, až sa mu bude z toho krútiť v hlave. Končí to však zväčša tak, že človek je dezorientovaný a vysilený padá na zem. V bolestiach zisťuje, že sa oklamal, lebo cesta, po ktorej šiel mu nepriniesla pokoj, šťastie a pravú radosť. Ako úzko a neoddeliteľne je brána spojená s cestou.

Kto nám ukáže cestu? Tú cestu, ktorá nás dovedie k bráne. Všetci ju poznáme. Je ňou Ježiš. Spomeňme si, ako povedal: „**Ja som cesta, pravda a život**“ (Jn 15,5). On nám dáva ísť po sebe. Dáva nám milosť ísť vo svetle jeho osoby, v sile jeho Ducha. Vede nás neomylné, aby sme nezišli z cesty. Lebo, keď ideme po hlavnej ceste, občas zbadáme aj odbočky a láka nás to pozrieť sa, kde tie cesty vedú. Cesta aj brána je Ježiš. Ten istý Ježiš je cesta a potom aj brána. Ak Ježiš hovorí, že sa máme usilovať vojsť tesnou bránou, nutne sa musíme usilovať ísť v jeho šľapajách aj po ceste. A jeho šľapaje majú podobu ľudských nôh: sú dvojce a stopy od nich vedú iba jedným smerom, vždy iba dopredu. Nikdy nie doľava alebo doprava, alebo dozadu. Nemožno nasledovať Krista a zároveň žiť v hriechu. Ježiš vie, že hriech nám chutí, lebo často je príjemný. No ubíja ducha človeka. A práve na tejto ceste má človek v Kristovi spoznať, že jeho prirodzenosti najviac vyhovuje, keď miluje. A to sa dá opravdivo naučiť jedine v Kristovi. Iba v Kristovi sa môžeme naučiť opravdivo milovať Boha a ľudí. Opravdivo, vo viere, aby aj keď budeme na jeho ceste prežívať ťažkosti, nás nikto nezviedol.

Preto ísť po jeho ceste, znamená aj zápasiť. Zápasiť o svoj vlastný život, čím ho naplním. Zápasiť o Boha, aby som si ho nedal vytrhnúť zo srdca. Zápasiť o lásku. Tento zápas budeme dokonale prežívať na vlastnej koži, keď sa rozhodneme kráčať po Ježišovej ceste. A aj na svojom tele zakúsime, že jeho cesta je úzka, lebo je iba cestou lásky. Láska, ktorá odpúšťa podrazy, ktorá sa obetuje pre druhých a nemyslí na seba. Inej možnosti na nej niet.

Seba i vás povzbudzujem, aby sme sa každý deň nanovo rozhodli ísť po jeho ceste. On sám nás bude na nej viesť. Prežijeme možno na nej to, čo prežíval aj on. Napokon, je to jeho cesta, ktorá znamená prežívať Ježišov život spolu s ním. Je to však jasná a najistejšia cesta, ktorá vedie človeka k bráne. A ak žijeme v Kristovi už tu a teraz, potom sa nemusíme báť, že netrafíme do jeho brány. On je zárukou, že do nej trafíme. A v bráne nás osobne privíta. Spôsobí, že sa budeme vidieť z tváre do tváre a začneme tak, ako nikdy predtým, prežívať jeho hlbokú lásku, priateľstvo s ním.

Spoločne sa modlime. Ježišu, prived' všetkých ľudí na tvoju cestu pravdy a sám nás po nej sprevádzaj. Posilňuj nás svojou milosrdnou láskou. Prived' nás k bráne, k miestu nášho osobného stretnutia. Aby, keď sa budeme pokúšať vojsť, si nás všetkých poznal a naveky prijal k sebe. Amen.
